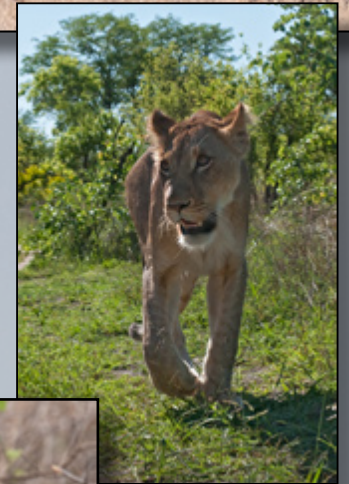

Mozambique - Malawi - Zambia

MOZAMBIQUE – MALAWI- ZAMBIA

Periode 5-28 November 2009

Mozambique, bijna twintig keer zo groot als Nederland, werd in 1498 ontdekt door Vasco da Gama. De Portugese kolonie werd pas 25 juni 1975 een onafhankelijke republiek. Dat gebeurde na de Anjerrevolutie waarna de Portugesez het land hals-over-kop verlieten. Mozambique grenst aan Malawi en Zambia, Tanzania, Zimbabwe, Zuid-Afrika, Swaziland en ligt tegenover het eiland Madagaskar. Het land beslaat ruim 800.000 km² waarop meer dan 21,5 miljoen mensen wonen. Het wettige betaalmiddel is de Metical.

Kaart www.sawadee.nl

Malawi, het voormalige Nyasaland, telt momenteel ruim 14 miljoen inwoners en werd op 6 juli 1964 een onafhankelijke staat. Het land, met hoofdstad Lilongwe, beslaat 118.484 km². Het betaalmiddel is de Malawische Kwacha. Malawi doorklieft Mozambique en grenst verder aan Tanzania en Zambia.

Zambia, het vroegere Noord-Rhodesië werd een onafhankelijke republiek op 24 oktober 1964. Zambia, met een oppervlak van 752.618 km², telt bijna 12 miljoen inwoners. De hoofdstad is Lusaka, de munteenheid de Kwacha en de belangrijkste rivieren zijn de Zambezi, Kafue en Luangwa. Zambia grenst aan maar liefst acht landen: Angola, Botswana, Congo-Kinshasa, Malawi, Mozambique, Namibië, Tanzania en Zimbabwe.

Tekst: Monique van Rijen-Bos / Foto's: Dick Bos

Het grootste gedeelte is achter de rug als we met de KQ 0117 vanaf Schiphol in Nairobi arriveren. Nu nog even naar Maputo in Mozambique en dan zijn we ruim vijftien uur verder.

Op 7 november openen we onze ogen in hotel Turismo in het centrum van Maputo. Gisteren na aankomst zijn we nog even op verkenning gegaan, maar kwamen al snel tot de conclusie dat deze stad niet echt spectaculair is. Wel werd er nog even een lekker bakkie gedronken in een winkelcentrum op een minuut of vijf lopen van het hotel. Nadat de missie om geld uit de muur te halen met enige moeite ook was gelukt, hielden we het voor gezien en trokken ons terug in het hotel waar we 's avonds prima hebben gegeten.

Er wordt dus niet getreurd wanneer het moment van vertrek aanbreekt. We maken kennis met kok Israël Ncube en chauffeur Aaron Kanizamo en laden onze bagage in de truck. Met reisbegeleider Bas Nellesteijn en een zeventienkoppige groep zetten we koers naar Praia de Tofo. Onderweg verkopen Mozambikanen heerlijke cashewnoten voor een habbekrats, dus die worden met kilo's tegelijk ingekocht. Na het passeren van de Limpopo, één van de drie grote rivieren van Mozambique, komt de eindbestemming in zicht. Die is verrassend. De accommodatie, Casa Barry, bestaat uit op palen gebouwde hutjes met twee bedden, voorzien van eigen badkamer met douche. De ligging is aan een schitterend wit strand. Niemand klaagt, maar dat komt eigenlijk doordat we hier maar één dag zijn. Buiten het strand is hier niets te beleven of te zien.

Twee nachten verder luiden her en der rinkelende wekkers 9 november in. Er ligt een reisdag in het verschiets, mét oponthoud. Een flinke aanrijding vormt een wegversperring en langs de weg brandt de lokale bevolking het land kaal. We vermoeden dat de dikke rookwolken het zicht van een van de bestuurders heeft weggenomen met de fatale klap tot gevolg.

Na enige tijd de ramptoerist te hebben uitgehangen, wordt de weg ontruimd en valt de reis voort te zetten. Het eind van de dag is Vilanculos bereikt, waar op kampeerplaats Baobab de tenten worden opgezet. Douchen kan hier ook, achter een bamboeschutting onder de hemel. Het heeft wel wat en werkt zeer verfrissend na zo'n enorme warme dag als vandaag. Daarna breekt de tijd aan voor een wijntje, onderweg ingeslagen. Na wederom een formidabel maal van Israël is het snel stil. Iedereen ligt ruim voor tien op zijn slaapmat.

Voor vandaag 10 november staat, voor de liefhebber, snorkelen of duiken op het programma. Om acht uur worden we opgehaald en naar de waterkant gebracht waar snorkels en zwemvliezen zijn te huren. Per motorboot vliegen we onder een stralende zon over de golven.

Midden op het water stopt het vaartuig om het water in te kunnen. Het koraal is mooi en ook felgekleurde vissen laten zich zien. Toch valt het wat

tegen, althans volgens de snorkelaars. De duikers zijn enthousiaster. Eenmaal weer aan boord spelen dolfijnen een spelletje met ons en ook een grote schildpad komt langszij. Wat ongeloflijk leuk!

Op het eilandje Barazuto, in de gelijknamige archipel, nuttigen we de lunch. Tot grote vreugde van de vogelaars onder ons, zit hier een kolonie Madagaskar bijeneters, een weinig voorkomende vogelsoort. Op de waterlijn rennen bovendien

krabben met ogen op steeltjes. Gekke beesten.

Het verblijf op 'Baobab' is alweer ten einde. We gaan door en passeren al snel de brug over rivier Save. Daarna valt er weinig te beleven. Het gebied is zeer dun bevolkt. Waar wel mensen wonen, zijn de bossen gekapt en het land plat gebrand. De kaalslag heeft Mozambique er niet mooier op gemaakt.

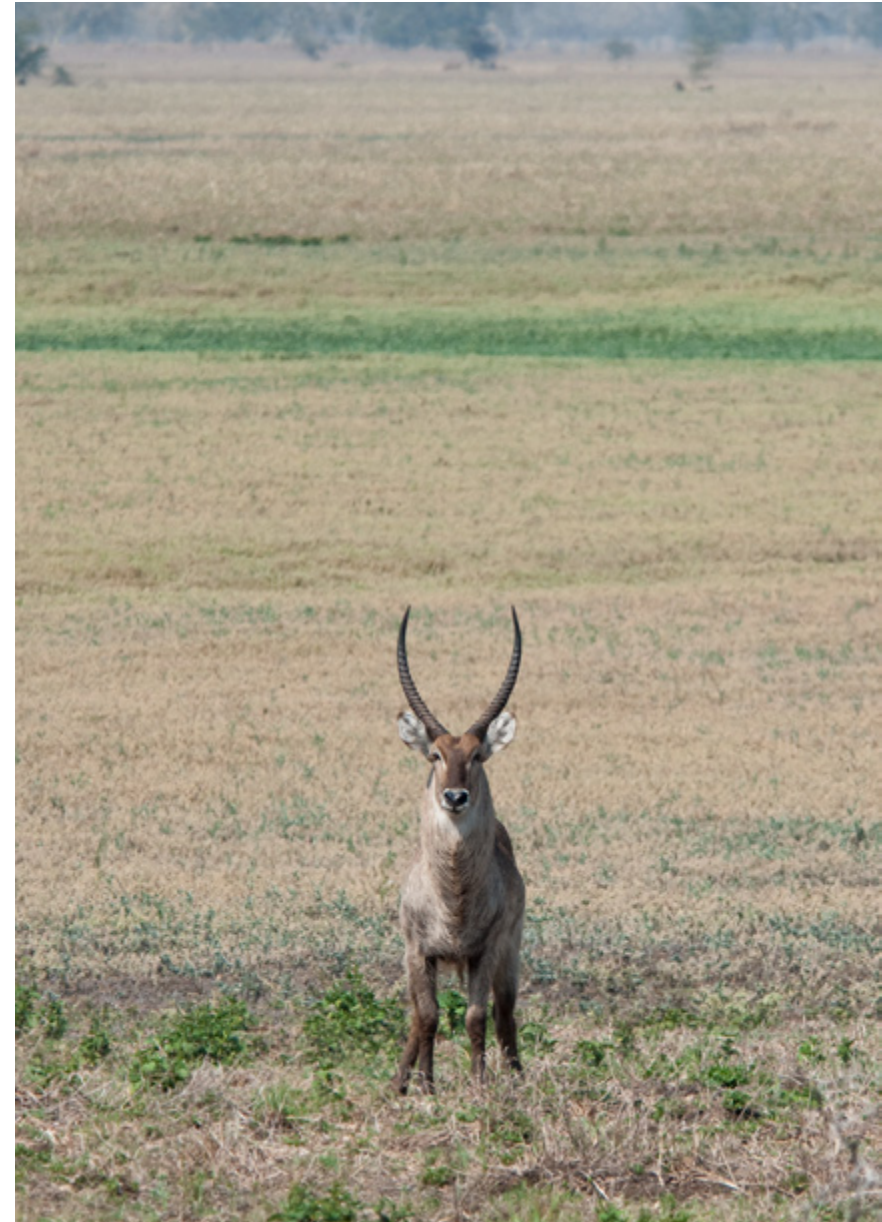

Klokslag half twee passeren we de stad Inchope. Verder is de hitte vermeldenswaardig. Niet dat het andere dagen koel was, maar vandaag slaat met veertig graden alles. Halverwege de middag doemt 'Parque Nacional da Gorongosa' op. We zijn er. Een Lilac-breasted Roller verlaat zijn tak, wrattenzwijnen rennen weg. Het zijn de eerste wezens die we ontwaren voor we bij onze geweldige huisjes aankomen, midden in het park.

Vandaag, 12 november, gaan we gamedriven. Omdat je in de ochtend de meeste kans hebt wild te spotten zijn we 06.30 uur al weg.

Direct staat daar de eerste oribi, de kleinste antilopesoort in het park. Verder valt de yellowfever-boom op, die de naam dankt aan de gele plekken in de bast. We rijden per jeep door tot aan de zogenoemde flood planes aan de zuidkant van de Rift vallei. Het vlakke gebied staat in de regentijd schijnbaar volledig onder water wat het uiteraard ontoegankelijk maakt. Bijna niet voor te stellen met de hitte en daarmee gepaard gaande droogte van dit moment. Vroeger was het gebied een en al katoenplantage. Toen de planes echter steeds opnieuw onder water liepen, was het daarmee snel gedaan.

Gorongosa is in 1960 uitgeroepen tot nationaal park, maar de burgeroorlog gooide in 1981 roet in het eten. Bijna alle dieren die er waren zijn of opgegeten of gevlucht. Pas sinds 2004, komen er met behulp van fondsen, dieren terug. Vóór 1981 waren er vijftienduizend buffels, tweeduizend olifanten en vijfhonderd leeuwen. Van die katten zijn er nu nog slechts veertig. Het aantal dikhuiden is gereduceerd tot 350 en ook van de buffels zijn er nog maar een paar honderd over. Giraffen blijken hier proefondervindelijk niet te kunnen

Antilopen zoals de waterbok doen het wel weer goed in Gorongosa

overleven vanwege de hoge luchtvochtigheid. Wel doet de antilope het goed. Bijna alle soorten komen voor. En we zien wat vogelsoorten: de zwartwitte ooievaar, hamerkoppen, de goliathreiger en koereigers.

Red-billed Quelea (Roodbekwever)

Voor een lunch onderbreken we onze natuurtrip, maar daarna pikt gids Adolfo Macadona ons weer op. De hitte is intens, het kwik tikt in de schaduw de veertig graden aan. Anderhalf uur later steekt er ineens een wind op. Een enorm donkere stofwolk trekt onze kant uit. Camera's worden snel weggestopt om ze te behoeden voor

schade. We zoeken een schuilplaats en een kleine bui daalt op ons neer. Maar de hoeveelheid is op verre na niet genoeg om het bijna opgedroogde Paradise Lake te vullen. Daar spotten we slechts wat witte lepelaars, bavianen en een maraboe. Het is absoluut een leuke trip, maar de hoeveelheid dieren valt tegen. Misschien dat het over een jaar of vijf de moeite waard is, nu nog niet. Eerst moet de wildstand verder worden opgekrikt.

Large Grey Mongoose

Yellow-throated Longclaw (Geelkeel-langklauw)

Vijf uur 13 november. De wekker gaat. Beetje vroeg wel, maar het is niet anders willen we onze volgende bestemming bij daglicht halen.

Ondanks dat het eigenlijk nog nacht is, valt de warmte als een deken over je heen. Dus suffen we weg, hobbelend tot Chimolo waar de truck half tien arriveert. Deze qua omvang redelijke stad bevat een grote supermarkt. De reden voor een stop. Dat is eigenlijk het enige vertier vandaag.

Een aardig landschap onderweg.

Tegen de avond zijn we op onze kampeerplek Jesus E Bom in Tete aan de Zambesirivier. Als iets nou helemaal niks is, dan betreft dat wel deze locatie. Met ons verblijf steunen we een goed doel, want de opbrengst gaat naar straatkinderen. Maar wij zijn natuurlijk wel hier voor een vakantie, als dan het sanitair zó smerig is als hier en we 's nachts last hebben van stampende discomuziek dan is het wel best met zo'n goed doel. We drinken nog een biertje bij de burens op de gezondheid van Louis, want die is vandaag jarig. Daarna gaan we maar gauw slapen.

Hoewel mijn mening niet door iedereen wordt gedeeld kan Sawadee wat mij betreft dit plekje wel schrappen. Vóór zevenen zijn we de volgende ochtend weer weg. Gelukkig!

Een eerste stop is op de zaterdagmarkt richting grens. Niet dat je er iets leuks kunt kopen, maar voor foto's is zo'n chaos van handelaars, fietsen afgeladen vol met waar, medicijnen, kruiden, kleurige stoffen, een tros krijsende kippen aan een stuur en spartelende, bij de pootjes bijeen gebonden geitjes, een feest. Waarschijnlijk ook voor Marianne Thieme, want hier is nou echt iets te verbeteren wat dierenleed betreft. Nog vóór het middaguur steken we bij Zobue de grens met Malawi over.

Ook in dit deel van Afrika zie je overal de voortgaande ontbossing

MALAWI

Stanley komt aan boord om Mozambikaanse metical, waarvan honderd (eind 2009) een bedrag van € 2,30 vertegenwoordigt, om te wisselen voor Kwacha, het betaalmiddel in Malawi.

Voor € 4,75 krijg je er duizend. Volgens Bas rekent Stanley een gunstige koers, dus iedereen wisselt bij hem. Als Stanley het voertuig weer uit is, rijden we verder naar het Zombaplateau. Daar is het op 1800 meter lekker koel en hebben we deze reis voor het eerst de slaapzak nodig.

Twee opties doen zich voor deze 15e november: een lange of een korte wandeling. Omdat die laatste van half acht tot twaalf duurt, valt de keus daarop.

Stanley...

De eerste paar honderd meter lijkt het een veelbelovend pad door bosrijk gebied langs een watertje met stroomversnelling en de nodige vogels. Maar na een half drooggevallen waterval wordt het saai. Geen antilopen, noch apen of bijzondere vogels terwijl die er wel schijnen te zitten. Onderweg worden we her en der geconfronteerd met houtkap. Na een eind lopen over een saaie bosweg door een eentonig gebied komen we bij de "Emperor's View" waar Haile Selassie ooit van een keizerlijke uitkijk kon genieten. Er is echter niets keizerlijks meer aan en het uitzicht valt tegen. Daarom gaan we snel terug naar de plek waar de tenten staan. De een gaat na de lunch lekker lui-eren, een ander gaat op jacht met zijn camera. Zo'n middag maakt veel goed. Bovendien beschikt de campsite over een héérlijke warme douche. Dus daar maken we na een middagje relaxen gebruik van.

ARBOUR DAY
WHEN OUR FORESTS ARE PROPERLY CONSERVED
THEY PROTECT THE FERTILE SOIL OF THE
NATION FROM EROSION THEY RENDER THE LAND
SCAPE GREEN AND BEAUTIFUL BUT WHEN FORESTS
ARE NEGLECTED AND GRADUALLY DESTROYED
THE WEALTH OF OUR LAND IS PROGRESSIVELY
REDUCED AND THE COUNTRY SLOWLY
BECOMES BARE AND BARREN.
HAILE SELASSIE I
JULY 19, 1958.

De keizer had het goed begrepen...

Boskanarie

Op weg naar Liwonde bezoeken we een lokale markt

Alweer 16 november. Bijzondere dag wel, want Dick viert zijn zestigste verjaardag. En dat kun je op slechtere plekken doen dan in het Liwonde National Park waar we bovendien in een toppie tent bivakkeren, voorzien van bedden, douche, wastafel en toilet.

Dat onderkomen in het Chiurguni Hills Camp biedt uitzicht op de Shire-rivier. Het is hier een schitterende plek, maar helaas met wat weinig wild. Althans, wat we het eind van de middag tijdens een gamedrive spotten is met twee buffels, één olifant, enkele sabelantilopen en wat aanverwanten erg beperkt. 's Avonds steekt Israël het kampvuur aan. Vanwege de hitte is dat niet erg nodig, maar het vormt wel een bron van gezelligheid die bovendien zorgt voor licht in deze donkere nacht. Enkele pakken wijn en snackjes staan klaar, want Dick moet natuurlijk wel trakteren. De groep heeft voor hem een cadeautje: roze schoentjes bestemd voor Sarah, zijn kleindochter die twee dagen eerder is geboren.

Tijdens de wandelsafari staan we oog in oog met een kudde buffels.

De dag begint in alle vroegte met een gamewalk. Spannend! Je weet maar nooit wat je tegen komt. En inderdaad, daar heb je het al. Staan we ineens oog in oog met een grote kudde buffels.

Alleen wat iele struikjes staan tussen de dieren en ons in. Als ze wat stappen onze richting zetten, begint de adrenaline toch wat sneller te stromen. We draaien om en lopen langzaam van de kudde vandaan tot we tussen bomen komen en ons veilig wanen. Mede deze belevenis maakt de wandeling de moeite waard. Rond half negen zijn we terug in het kamp, ontbijten en besluiten een kijkje te nemen in de uitkijkpost een paar honderd meter verder. Onderweg spotten we een behoorlijk forse varaan, maar verliezen die tussen de rotsen alweer snel uit het oog. Na enige tijd te hebben genoten van het schitterende uitzicht in de boomkruin wordt het tijd voor de geplande boottocht op de Shire-rivier. De tocht voert ons tussen behoorlijke hoeveelheden nijlpaarden. Erg leuk, maar dan steekt er een stevige wind op. De nijlpaarden, die schijnbaar niet van dit tochtige klimaat houden, duiken onder. Pech voor ons. We zien ze slechts in geringe mate. Het is niet anders, maar het maakt deze trip niet wat we er van hadden verwacht.

Het is 18 november wanneer we ons mooie plekje in Chiurguni Hills Camp helaas moeten verlaten. Echter, de volgende bestemming langs het meer van Malawi is ook niet verkeerd.

De tenten zetten we neer op Camp Fat Monkey's aan het strand. Prima plek met keurige toiletten en warme douches. Maar belangrijker nog is wat de omgeving ons heeft te bieden. Aan de overkant ligt een onbewoond eilandje. Dat wil zeggen dat er geen mensen wonen, maar wel veel zeearenden. En als iets gaaf is om te observeren, dan zijn dat deze vogels. Het blijkt mogelijk boottrips naar ze te maken. Dat doen we. Dick zelfs drie keer. Vervelen gaat het niet. Met vis worden de dieren gelokt. Dan komen zeearenden laagschend over, spiedend in de golven om vervolgens vliegensvlug toe te slaan. Met hun vangst stevig in de klauwen, gaat het beest terug naar zijn tak om het net vergaarde mini-maal naar binnen te schuiven. De bedoeling is natuurlijk op het juiste moment te klikken voor de meest spectaculaire foto's. En dat blijkt een vak apart! Maar het is sowieso een machtige beleving. Dus toch maar geen wandeling door het dorp of inschrijven voor iets anders. Morgen gewoon wederom naar de zeearenden. De avond hangen we gezellig aan de bar totdat Israël het signaal geeft dat het eten klaar is.

Yellow-billed kites hebben het kunstje van de zeearenden afgekeken

Vandaag is het al weer 19 november. In tegenstelling tot gisteren is het meer, met een oppervlakte van 29.600 km² waarin het diepste punt op ruim zeventienhonderd meter ligt, een heel stuk kalmer. Dat vereenvoudigt het fotograferen.

Los daarvan is het wederom erg leuk, zo zeer dat Dick 's middags alweer gaat, ook al zijn er nu meer geïnteresseerden en zit de boot met acht personen aardig vol.

Ik heb bedacht eens iets anders te doen en ga voor de dorpswandeling, waar gedragen T-shirts en broeken een nieuwe eigenaar vinden. De mensen zijn er blij mee. Er wordt een kijkje genomen bij de lokale schoenmaker die een slipper herstelt van een van de groepsleden en we lopen over de vismarkt. Ook een bezoek aan een handgeschept papierfabriekje ontbreekt niet. Als na het bezoek de dorpsindrukken onder een warme douche zijn weggespoeld en Dick enthousiast vertelt dat hij prachtige foto's van de zeearenden heeft kunnen maken, wordt het tijd de tent weer eens op te zoeken voor een nacht die warm en klam is.

Jammer, maar vandaag moeten we weer verder. Dus we breken de boel op en vertrekken van deze tot nu toe meest spectaculaire plek van de reis. Halverwege de dag arriveren we in Lilongwe, de hoofdstad van Malawi en nemen onze intrek in hotel Korea Garden.

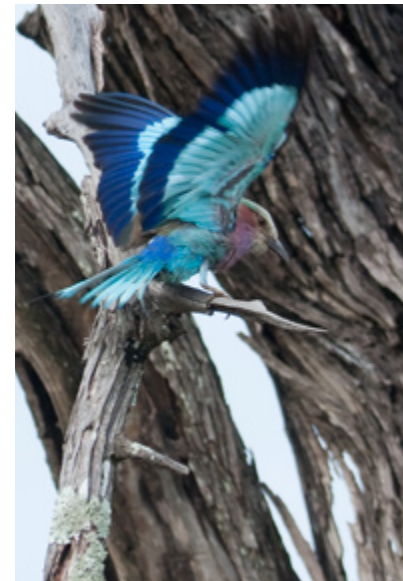
Op loopafstand ligt een toeristenmarkt, dus krijgen de verkopers kans ons ervan te overtuigen dat we iets uit hun kraam moeten kopen. Dat gebeurt hier en daar met succes, ook bij mij. Ik koop een houtsnijwerkje. Na een borrel bij het zwembad komt de avond alweer in zicht. We eten in het hotelrestaurant en gaan daarna te bed.

ZAMBIA

Na een warme nacht en een goed ontbijt zetten we koers naar South Luangwa en daarmee naar Zambia. Bij post Mchinji gaan we 21 november de grens over. Voor het eerst deze reis valt er regen, en fors ook.

De truck blijkt hier en daar te lekken, maar ach! Wat kan het schelen. In South Luangwa ziet het er op ons wildlife camp echter treurig uit. De vraag reist of Aaron er wel in zal slagen de zware truck op de plek van bestemming te krijgen. Hoosbuien hebben droge zandpaden in blubberplassen veranderd. Maar Aaron is niet voor een gat te vangen en redt het tot in het kamp. Daar is het gelukkig droog, iets dat het opzetten van een tent een heel stuk aangenaamer maakt. Er is uitzicht op de rivier met luidruchtige nijlpaarden en even later steken olifanten het water over. Wat een prachtige plek. Tijdens een heerlijk maal van Israël blijkt het weer van invloed te zijn op termieten. Massaal komen ze naar de schaarse

De kleurrijke Vorkstaartscharrelaar

Roodsnavelossenpikker

verlichting, gooien hun vleugels af om vervolgens een partner te zoeken. Vrouwtjes maken kans op het koninneschap als ze het overleven. Dat is echter bij velen niet het geval. De rest van de termieten krijgt de functie van werkster of soldaat.

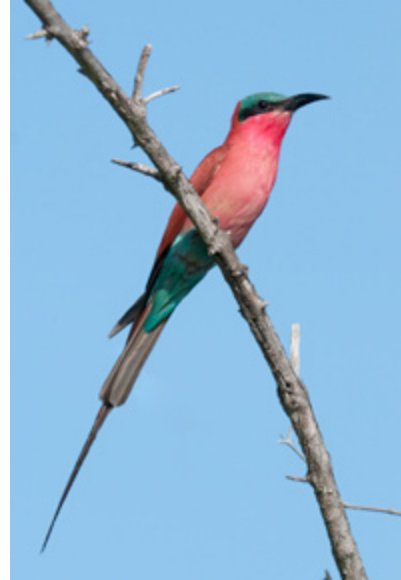
Rond 20.00 uur is het al behoorlijk stil op het kamp. Dat komt omdat de volgende gamedrive staat gepland voor zes uur.

Tegen die tijd blijkt het droog te zijn en de zon brandt de enkele dreigende wolk snel weg. We spotten de eerste leeuwen van deze reis, even later buffels, olifanten en de nodige lilac breasted rollers, een bontgekleurde scharrelaar.

We genieten, want wat is er nou mooier dan een gamedrive. Zelfs een schijn-aanval van een olifant doet daar niets aan af. We versperren het zijn route naar de rivier, waardoor het enorme beest briesend voor ons komt staan. Even schrikken, maar als we onze jeep in de achteruit zetten draait het dier zich om en laat ons met rust. Na terugkeer op de kampeerplaats wordt er wat gekeuteld. De een leest een boek of doet een wasje, de ander probeert mooie foto's te maken van de rivier. Ruim voor vieren staan de safariwagens

Deze vervet aap smult van de gesneuvelde termieten

Karmijnrode bijeneter

Witkruinkiviet

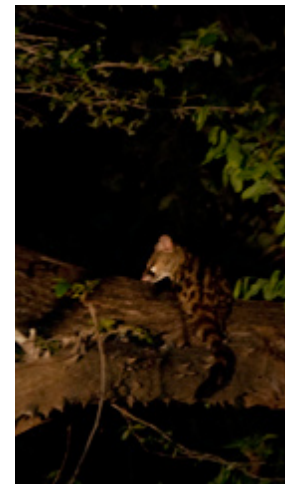

We zien fraaie en bijzondere vogels in South Luangwa NP. Dit is de Geparelde Dwerguil

weer paraat voor de volgende trip op zoek naar wild. De hoop is luipaarden te zien, maar die hebben zich veel te goed verstoppt. Bij de rivier, waar nijlpaarden brullen, stoppen we om een drankje uit de koelbox te drinken. Daarna begint de nachtelijke gamedrive. Een civetkat komt op ons pad, we zien leeuwen en uiteindelijk zelfs giraffen. Heel vervelend is dat we in onze open voertuigen worden belaagd door insecten. Ze zitten in mum van tijd overal. En dat kriebelt...

Alweer 23 november. Het einde van deze reis komt snel in zicht. Nog maar even niet aan denken. Eerst ligt er een gamedrive in het verschiet, dus verlaten we daarvoor in alle vroegte onze plek aan de rivier.

Civetkat

Het is vreselijk leuk, want we ontdekken leeuwen met een welp van ongeveer een week. Op zijn kleine wollige pootjes loopt het beestje onbevreesd onze

Foto Monique van Rijen-Bos

Foto Monique van Rijen-Bos

Aan het begin van de regentijd wordt allerlei dierenruut op de wereld gezet.

richting uit. Ook een olifantenjong en een kleine giraffe tonen zich aan ons. Dat is het voordeel van een reis in november wanneer hier de lente zich aandient. Allerlei dierenruut wordt dan op de wereld gezet. Nadeel is dat de regentijd begint, tenzij je geluk hebt zoals wij en er slechts één bui valt gedurende je reis. Dat is die middag, wachtend op het vertrek voor de volgende gamedrive. Die begint een uurtje eerder dan gisteren, om tevens een uurtje eerder terug te zijn om een insectenaanval te voorkomen. Maar de hemelssluisen openen zich en een enorme bui daalt neer. Het ziet er naar uit dat het met die gamedrive niks gaat worden.

Gelukkig duurt de plens uiteindelijk maar een half uur. Dan klaart het op en gaan we alsnog. Dit keer treffen we een enorme kudde van zeker 25 olifanten die met veel kabaal en flapperende oren de rivier oversteken. Volgens de gids is dat de manier krokodillen af te schrikken. Een machtig gezicht, maar dat geldt eveneens voor de leeuwen met wederom welpen, de moedergiraffes met jongen en een martial eagle die met priemende ogen op ons neerkijkt. De tijd vliegt en voor je het weet zijn we terug. Dan blijkt dat de meeste tenten van binnen aardig droog zijn gebleven.

Buffels trekken in de regentijd naar hoger gelegen delen van het park

Er wacht 24 november een lange reisdag en behalve voor de lunch of even te plassen wordt er niet gestopt tot de eindbestemming bij het plaatsje Petauke: het Luangwa Bridge camp, langs de rivier en de doorgaande weg naar Mozambique.

Voor het laatst gaan de tenten op, dan volgt een lekkere warme douche en nuttigen we Israëls laatste avondmaal waarbij we afscheid nemen van hem en Aaron.

Zes uur op de volgende morgen, we rijden verder. Het ontbijt zit al achter de kiezen en de spullen zijn gepakt. Wederom volgt een lange reisdag met Victoria Falls als eindpunt. In Lusaka mogen we even los voor een kop koffie en desgewenst nog wat in te slaan. Een enorm verschil trouwens, Lusaka dat meer dan één miljoen inwoners telt

en waar ongeveer alles valt te krijgen ten opzichte van de armoede overal elders in het land. Dertien uur na vertrek zijn we er eindelijk. Dit keer slapen we in gewone bedden in een tent die al klaar staat op een groen grasveld.

Het is 26 november, nog één keer gamedriven. Dit keer in het 66 km² tellende Mosi-oa-Tunya National Park. We zien zebra's, giraffen, water- en bushbokken en een witte neushoorn.

Onder begeleiding van rangers lopen we een stuk zijn kant op, maar blijven op gepaste afstand. 's Middags gaan we er met leeuwen lopen. Een

zeer kostbare, toeristische activiteit, maar wel een heel bijzondere, onvergetelijke ervaring. Voor \$ 125,- wandelen we met een paar leeuwen, kunnen ze aaien en ze aan de staart vasthouden. Alles bij elkaar is dit toch wel een supergave belevenis. Andere groepsleden gaan zwemmen in de Victoria Falls, of besluiten daar een vlucht te maken. Iedereen heeft het naar z'n zin en de dag is zo weer voorbij. De vakantie ook, dus nemen we afscheid van Bas.

Het zit er echt op. Nadat we wakker worden tussen de meerkatten, pakken we onze spullen bij elkaar.

Na het ontbijt brengen Aaron en Israël ons naar het vliegveld waar we wachten, wachten en nog eens wachten om via Johannesburg naar Amsterdam te vliegen. Na 24 uur reizen zijn we 28 november weer op Nederlandse bodem.

Dankzij de "Walk with lions" kun je zo dicht bij een leeuw komen. Een indrukwekkende ervaring!

We maken de groepsfoto bij South Luangwa NP

*Achter: Louis, Israël, Colette, Carla, Rita, Dick, Monique, Ad, Aartje, Aaron, Jan, Bas
Voor: Nadja, Christy, Gerard, Diene, Ronald, Erik, Brenda, Ina*